

Jeg forstaaer nu ikke ret, hvorledes Nationalbanken skulde kunne sige, at det at holde Kronen i 65 Ø. og lade den med smaa Skridt stige til 70 Ø., skulde være en uoverkommelig Opgave, hvis Løsning vilde udsætte Nationalbanken og hele Samfundet for de største Rystelser og Farer. Jeg forstaaer det ikke. Thi hvorledes er disse 5 Ø. kommet? De er kommet paa den Maade, at der er ført langvarige Forhandlinger derom i Valutakonferencen, Forhandlinger, i hvilke Nationalbanken har deltaget ved en af sine Direktører, og der er man netop standset ved disse 65 Ø. som den beskedne Højde, i hvilken man mente Kronen efter samtlige foreliggende Forhold kunde stabiliseres. Det er sandt, at man i Valutakonferencen og senere i Overenskomsten med Banken ikke har sat Maalet for Stigningen i de kommende 2 Aar højere end til 68 Ø., men om man sætter det ved 68 eller ved 70, kan dog umuligt være en Ting af ganske afgørende Betydning, og jeg vil tilføje — jeg kan kun sige det som min egen Anskuelse —, at havde Nationalbanken gjort gældende, at 70 Ø. kunde den under ingen Omstændigheder slutte sig til, men den kunde tage Overenskomsten med 68 Ø., vilde jeg have taget dette op til fornyet Overvejelse; det skal jeg ikke nægte. Nej, det, der er det afgørende, er de 65 Ø., og det har Nationalbanken selv gennem sin Repræsentant i Valutaraadet været med til, ligesom Valutaraadets øvrige Medlemmer, at anse for en rimelig Højde at stabilisere Kronen i.

Der er sagt af et andet æret Medlem, at vi betragtede dette her som „en Smule“ Opgave for Nationalbanken. Nej, vi har ikke betragtet det som en Smule Opgave, hvor lavt og hvor beskedent vi end har stillet Opgaven i Overensstemmelse med Valutaraadet. Vi har saa lidt betragtet det som en Smule Opgave, at vi har været villige til at lade Staten gøre de største Anstrengelser for at give Nationalbanken al fornøden Kraft til at løse denne Opgave efter Nationalbankens egen Anvisning om, hvad den kunde ønske. Som der allerede er peget paa, gaar Staten ind som Garant for en Valutakredit paa 40 Mill. Dollars, Staten tilbagebetaler de 40 Mill. Kr., Staten friger Nationalbanken for al Byrde gennem fremtidig Overtræk fra Statens Side. Det er meget betydelige Ofre, man har været villig til at bringe, og det viser, hvor alvorlig vi anser Opgaven for at være, og at vi mener, at Nationalbanken skal styrkes paa enhver

rimelig og forsvarlig Maade, og saaledes som den selv har peget paa, til at løse denne Opgave.

Men hvad vi ikke har kunnet gaa ind paa, og hvad vi aldrig kan gaa ind paa, er, at Nationalbanken skulde kunne sige: Hvor har vi Sikkerheden for, at Balancen i Statshusholdningen holdes? Hvor har vi Sikkerheden for det finansielle Styre? Hvor har vi Sikkerheden for, at vi faar de Skatter, som vi mener, vi skal have, for at Handelsbalancen kan holdes? Det er alt sammen Ting, som jeg mener det aldeles ikke ligger indenfor Nationalbankens Kompetence at stille Fordringer om til Regering og Rigsdag eller at stille som Betingelse for at gaa ind paa en Valutaordning, absolut ikke. Det er noget, som Regering og Rigsdag og i sidste Instans Vælgerbefolkningen her i Landet har at afgøre og ikke Nationalbanken. Men paa alle de Punkter, hvor vi mente der virkelig kunde være Rimelighed for, at Nationalbanken stillede Betingelser for Løsningen af Opgaven, har vi opfyldt disse Betingelser.

Hvad var det nu, Nationalbanken ved Overenskomsten med Regeringen erklærede sig villig til? Den erklærede sig villig til at holde denne Kurs af 65 Ø. og efterhaanden at gaa op til 68 Ø., naar den fik de forskellige Indrømmelser, som Lovforslaget giver den. Hvad Valutareserven angaar, foreligger der Udtalelser fra Nationalbanken om, at man ikke haabede, det skulde blive nødvendigt at angribe denne Fond, men man har fra Nationalbankens Side alligevel ønsket for Fremtidens Skyld at have den Ventil i Loven, at naar Valutareservens Midler var udtømt, var Nationalbankens Forpligtelse dermed ogsaa forbi. Men dette, at Nationalbanken selv har udtalt, at den mener at kunne holde denne Kurs, uden i hvert Tilfælde i væsentlig Grad at angribe Valutaegaliseringsfonden, staar dog i stærk Modstrid med den overordentlig pessimistiske Opfattelse, som man nu paa Nationalbankens Vegne vil føre frem.

Og her maa jeg endvidere pøge paa, at det konservative Folkeparti jo selv har været med til at ønske, for det første at Nationalbankens Forpligtelse skulde gøres absolut, og dernæst at man skulde sætte sig et højere Maal, end vi i Venstre har foreslaaet med Hensyn til Kronens Fremgang i de følgende to Aar. Og hvad er det, de ærede Medlemmer af det konservative Folkeparti har stillet som Betingelse for at gaa med til dette? De har